Ч. 127 Четвер 9 (21) червня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адмінїстрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Щоби лиш не було охвату!

Нїхто нам того не заперечить, що ми противні народній роботї, в як найширших розмірах і як найрізнороднїйших напрямах. Наші читателї знають то дуже добре, що ми підносили нераз гадки о позитивній роботї на народній ниві і нераз доказували конечну потребу такої роботи; але й то правда, що ми клали вагу головно на економічну роботу. А длячого? Длятого, що кождий нарід, не лиш наш, може аж тогди сьміло приступити до роботи на поли полїтичнім, коли поставив собі кріпку економічну підставу до того. Полїтикувати можна добре і успішно аж тогди, коли має ся кріпку економічну опору у своїм нутрі; тогди знайдуть ся і люди і способи до полїтики на ширші розміри. Сим однакож не має ще бути сказано, щоби нам зовсїм закинути полїтику; се не повинно і не може бути, хоч би лиш длятого самого, що житє суспільне, що устрій нашої держави вимагають від нас і житя полїтичного. Але все повинно робити ся в міру потреби і після дїйстних сил. Ми уважаємо, що нам треба більше робити на поли економічнім як на полїтичнім і длятого промавляли і промавляємо головно за сею роботою.

В полїтицї ми не переможемо, так само, як не переможе і неодин сильнїйший від нас нарід в нашій державі; полїтика піде туди, куди поведе єї більшість народів. Але що ми зробимо у себе дома на поли економічнім, то буде наше; того нам нїхто не змінить, тут не буде нїхто більше рішати, лиш ми самі. Длятого з радостию повитали ми ті трохи живійші прояви на поли економічної роботи, які зазначились заснованем кількох товариств задаткових. На сїм однакож ще не конець, сего ще за мало. Товариства задаткові то лиш фінансова часть роботи на поли економічнім, а коли добре розважимо, то мусимо сказати, що й ся робота, хоч впрочім безперечно дуже похвальна, не була ще добре обдумана. Ми не розпочали роботи на поли економічнім як слїд. Звістно прецї, яку цїль мають товариства задаткові — доставляти людем дешевого кредиту або иншими словами, помагати їм робити довги. Замість розпочати від помаганя нашому народови робити маєтки, ми стараємось помагати єму робити довги. Так виходило би теоретично і так оно єсть, але в практицї припускаємо, що у нас суть люди, котрі ще мають маєтки, скажім, малі ґрунти; а що дешевий кредит причиняє ся і помагає до робленя маєтку, що суть у нас люди, котрі потребують того кредиту, то й заснованє таких товариств єсть в практицї оправдане. Попри то треба би однакож і помагати нашому народови до робленя маєтку не лиш самим кредитом, але також і хосенною продукцією, а до того треба нам як раз таких товариств, котрі мали би на оці ту продукцію. Нам би потреба, як ми то вже нераз підносили а й недавно на то вказували, звернути головну свою увагу на наше рільництво і на звязаний з ним промисл домашний та торговлю.

Може до того ще й прийде, але поки що не видко у нас ще трудів в сїм напрямі. А в сїм найбільше лихо, що ми у всїм зачинаємо робити з гори замість з долини — ставимо будинок починаючи від стріхи а не від підвалини. Передовсїм брались ми до великої полїтики, а зійшли вже на малу; не вдїяли тут нїчого та взялись до довгів — може наконець прийдемо до того переконаня, що треба таки брати ся до робленя маєтку.

Але поки що, ми все ще не перестаємо полїтикувати; хоч зійшли на малу полїтику, але за то пустили єї на великий камінь, розполїтикували ся на великі розміри. Коли-б в тім відношеню пішло і дальше через яких 25 лїт, то наш нарід готов би стати бодай чи не найвисше полїтично образованим народом в Европі. Чи в тім самім розмірі наповнились би і єго комори, годї збагнути. Але факт фактом, що ми в нинїшну пору дуже розполїтикувались. Недавно тому відбули ся в Стрию надзвичайні загальні збори полїтичного товариства „Підгірска Рада"; вчера відбувало ся в Сколїм віче, скликане стрийским товариством полїтичним; в Жовкви ставав пос. др. Король перед своїми виборцями і при сїй нагоді мала відбути ся нарада членів „Жовківскої Рускої Ради" над справою рускою; в Коломиї відбували ся загальні збори радикального товариства полїтичного „Народна Воля" — а що всї ті збори відбували ся в день по Сошедствія сьв. Духа, то не було би може дива, коли-б на них говорено „всякими языками". Дальше доносить „Дїло", що в Бережанщинї має відбути ся щось в роді віча народного і завязанє товариства полїтичного, а в однїм місті на Поділю має ся відбути в перших днях липня окруже віче; ва сїм вічу мають виступити пос. Романчук і др. Олесницкий з рефератами, перший з полїтичним, другий з економічним.

Як видимо, настав у нас не аби який рух полїтичний; товариства полїтичні множать ся. Як би у нас в такій самій мірі поступала робота економічна, то наш нарід двигнув би ся певно дуже скоро з своєї біди та нужди. Та

---

10)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Сарканїй послухав; списав всї слова одно за другим так, що они держали ся всї купи, а з того ось що вийшло:

hazrxeirgnohaledecnadnepednilruopessamnetnorevelessuotetseirtedzerrevnesuonsuoveuqlangisreimerpuatergtsetuot.

Ледви що списав ті слова, коли Сіляс Торонталь вже й вирвав єму з рук папір; він став читати і нараз крикнув, бо несподївав ся того, що там вичитав. Тепер вже й він став неспокійний. Сарканїй мало вже не думав, що банкір з розуму зійшов.

— Читайте-ж! — відозвав ся Сіляс Торонталь і подав Сарканьому папір — читайте-ж самі!

— Та як читати?

— Хиба-ж не видите, що ті, що писали сю карточку до ґрафа, заким ще уложили слова при помочи решітки, переклали цїле речене на француску мову а відтак списали так, що треба все читати з заду?

Сарканїй взяв папір і став читати від послїдної букви:

„Tout est prêt. Au premier signal, que vous nous enverrez de Trieste, tous se leveront en masse pour l'independance de la Hongrie. Xrzah".

(Все готово. На перший знак, який нам дасьте з Триесту, повстануть всї масою за независимість Угорщини. Xrzah.)

— А що-ж значить тих послїдних пять букв?

— То умовлена шифра — відповів Сіляс Торонталь.

— Аж тепер їх маємо.

— Але полїция ще їх не має.

— О то вже я постараю ся.

— Але чей будете поступати з найбільшою тайною?

— Розуміє ся. Нїхто не буде більше знати, лиш ґубернатор Трієсту, як називають ся ті патріоти, що убили в самім зародку заговір против австрийского правительства.

Коли він так говорив, то по голосї і рухах того падлюки видко було аж занадто добре, що він удавав патріота, що говорив так лиш на пустий вітер.

— Отже не треба менї вже більше нїчим журити ся? — спитав банкір холодно.

— О нїчо, хиба лиш о ту часть зарібку із сего інтересу.

— А коли?

Коли тим тром здоймуть голови з плечей, за котрі нам прийде більше як мілїон.

Сіляс Торонталь і Сарканїй ровійшли ся. Коли хотїли скористати з тайни, що єї случайно вислїдили, коли мали зробити донос на заговірників, заким ще ворохобня могла явно вибухнути, то мусїли скоро дїлати.

Сарканїй вернув тимчасом знову до дому Володислава Затмара і взяв ся там так само як давнїйше до списуваня рахунків, що доходили вже до кінця. Ґраф Сандорф подякував єму сам дуже сердечно за єго пильність, внаслїдок котрої за вісїм днїв мала скінчити ся вся єго робота. Для Сарканього значило то, що в сїм часї вийде певно з Трієсту ожиданий знак для всїх більших міст на Угорщинї. Він уважав отже дуже пильно на все, що дїяло ся в домі Затмара, не звертаючи нїяк підозріня на себе. При тім показував ся він так інтелїґентним, так повним свободолюбних гадок, так удавав, що дуже ненавидить Нїмцїв, що ґраф Сандорф думав вже о тім, як би то єго зовсїм привязати до себе тогди, коли Угорщина через ворохобню стане краєм свобідним. Лиш один Борик не хотїв пізнати ся на єго вартости; він від самого початку якось не довіряв сему чоловікови.

Сарканїй отже осягнув свою цїль.

Дня 8 червня мав ґраф Сандорф після умови з своїми приятелями дати знак до ворохобнї і той день надійшов. Але й донос був вже зроблений.

Вечером того дня, около осьмої години, обступила триестиньска полїция дім Володислава Затмара. Всякий опір був неможливий. Арештовано ґрафа Сандорфа, ґрафа Затмара, професора Баторого, навіть Сарканього, котрий

нехай веде ся вже хоч мала полїтика на великі розміри, коби лиш не було охвату з неї. Але то вже так звичайно буває, що коли хтось нагло прихопить ся до чогось з великою силою, то се не виходить єму на здоровлє. Може отже дуже легко стати ся, що й таке широке полїтикованє готове ще не вийти на здоровлє нашому народови, а того ми побоюємо ся і того би ми єму не бажали.

А всеж-таки цікаво подумати над тим, що за причина сего наглого у нас руху полїтичного та о скілько він здоровий. Чи викликала єго може фактична потреба, чи полїтика „відпорного становища“, чи полїтика „вільної руки“, чи може якась инша полїтика? Коли-б причиною була фактична потреба, то дивно, що ми аж так пізно опамятались; вже тілько лїт мали ми право користати із свобід конституцийних а якось доси мало ми з них користали! Аж ось нараз взяли ся ми до роботи і за одним замахом хочемо направити то, що занедбали через много лїт. Добре; але чи така нагла, така горячкова робота принесе хосен, то ще питанє. Перший жар спалахкотить а відтак остигне і готов з него лишити ся хиба сам попіл. Отсего ми побоюємось з такої горячкової роботи.

А відтак ще друга річ. Все, що робить ся на народній ниві, повинно бути добре обдумане, повинно мати перед очима як найдальшу цїль, як найдальшу будучність, а не лиш теперішність, або найблизшу будучність. Коли зважимо всю нашу дотеперішну роботу полїтичну, то мусимо прийти до того переконаня, що у нас була завсїгди доси початком і кінцем тої роботи акция виборча. Перед всякими виборами кипіло у нас житє полїтичне, а по виборах, як они її не випали — всї дрімали сном блаженних. По виборах завсїгди у нас або не робило ся нїчо, спускаючись на „роботу“ кількох послів, або піднимались крики і ширило ся загальне невдоволенє. Таке наше поступованє було завсїгди причиною безуспішности нашої роботи полїтичної, наших неудач, лиш ми не шукали тої причини в собі самих, а де инде.

Отсе єсть друге, чого побоюємось із сего наглого руху полїтичного. Коли зважимо, де той рух головно проявляє ся, як і які люди єго двигають, то мимоволї хочесь нам вірити, що то має бути підготовка до акциї виборчої. Певно, що підготовка така єсть добра і потрібна, лиш на одно треба при тім зважати: треба єї так вести, щоби відтак по великім розгоряченю не опанувала всїх загальна знеохота. В самих виборах не лежить ще спасенє народу; навіть в такім случаю, коли-б вибори вповнї удали ся, коли-б ми перевели в послів зовсїм таких людий, яких собі бажаємо, то все ще дальша акция зависїла би і від здібности тих людий і від других обставин, від нас і від наших послів независимих. Для того при такій роботї полїтичній, яка тепер у нас запанувала, треба поступати трохи холоднїйше, трохи розважнїйше і не ставити собі, припустім, лиш саму акцию виборчу перед очи.

Найважнїйша однакож річ а се єсть треге, чого ми найбільше побоюємо ся, щоби сей наглий рух полїтичний не причинив ся до ще більшого розбитя народних сил. Ми знаємо наших людий і длятого остерігаємо перед таким поступованем, котре замість до скріпленя могло би лиш довести до цїлковитого ослабленя народного орґанїзму. Ми побоюємось дуже, щоби полїтика відпорного становища не сталась в сїм руху покликом, котрий би відтак був причиною того ослабленя. Не тим направлює ся то, що уважає ся злим, коли єго вічно витикає ся і на него нарікає ся, але тим, що робить ся лїпше, що оминає ся того, що дійстно єсть шкідливим.

Перегляд полїтичний.

Мінїстер др. Пленер приймав вчера депутацию урядників державних в справі управильнення платнї і обіцяв, що правительство возьме ся до сеї справи вже в найкоротшім часї. Мінїстер радив депутациї предложити свою просьбу також Є. Вел. Цїсареви. Поліпшенє платнї урядників державних має покрити ся доходами з податку від спіритусу.

Угорска палата панів ухвалила приступити завтра, в четвер, до дебати над законом о цивільних супружествах. Правительство сподїває ся, що узискає більшість бодай 8 голосів.

Буковиньске правительство краєве розвязало в Чернївцях академічне товариство „Буковина“, позаяк оно не відповідало услівям законного істнованя. Вже перед тим розвязав був правительственний комісар збори сего товариства, а тепер розвязано і цїле товариство.

До Köln. Ztg. доносять з Білграду, що круги двірскі потверджують вість о можливости зміни теперішного мінїстерства, позаяк показало ся, що теперішна система правлїня єсть неможлива. Партия радикальна має ухвалити, щоби єї члени не брали участи анї в виборах, анї в нарадах скупштини.

Король Александер вибирає ся в подорож до Константинополя дня 23 с. м., а Милян відведе сина аж до Зибеча, а відтак верне до Ниша. Короля буде заступати рада мінїстрів. В Константинополи стане король Александер дня 27 с. м.

В анґлїйскій палаті послів заявив мінїстер Ґрей, що в справі Марокканьскій наступила виміна поглядів межи інтересованими державами, а результатом єї єсть заявлене охоти спільного дїланя в справі удержаня дотеперішного стану і оборони інтересів европейских.

Новинки.

Львів дня 20 червня.

— **Ректором унїверситету львівского** вибраний професор Тадей Войтїховский; деканом видїлу правничого вибрано професора Щасного Ґризецкого, деканом видїлу фільософічного проф. Пузину.

— **Загальні збори** товариства взаїмної помочи дяків гр. кат. Архієпархії львівскої відбудуть ся дня 3-го липня с. р. ві второк по недїлї 2-ій по Сош. Сьв. Духа у Львові в забудованю сьв. Юра з слїдуючим порядком денним: 1. О 8 год. Богослуженє в церкві катедральній. — 2. Отворенє зборів предсїдателем товариства. — 3. Справозданє секретаря за час від послїдних загальних зборів до тепер. — 4. Справозданє касиєра за той час. — 5. Дискусия над повисшими справозданями. — 6. Приняте до відомости предсїдателя і заступника именованих Всесьвітлїйшим Митроп. Ординариятом по мисли §. 34 статутів.— 7. Вибір видїлу товариства. — 8. Внесеня членів. — З огляду на важні справи просить Видїл Вп. членів дяків о численну участь в тих зборах. Предсїдатель: *Лев Туркевич.*

— **В справі дяків.** За приміром дяків деканата бобрецкого заложили аґентуру товариства дяківского дня 14 с. м. в Ходорові і дяки деканата ходорівского під проводом Всч. о. Павла Козюка гр. кат. пароха з Висни. Аґентом вибрано

впрочім против того не протестував, а відтак і Борика, і нїхто не знав о тім нїчого, що они вже дістали ся під ключ.

Перед, підчас і по розправі.

Істрия, котру в силу договорів з 1815 р. прилучено до австро-угорскої монархії, творить майже трикутний півостров, котрий тягне ся від триєстиньскої затоки аж до кварнерскої, а вздовж сих сторін єсть богато портів. Межи иншими єсть тут на самім полудневім кінчику догідний для кораблїв порт в Поли, з котрого під ту пору хотїло правительство зробити первостепенний арсенал морский.

Ся істрийска провинция єсть особливо на західнім побережу звичаями і мовою зовсїм італїяньска або лїпше сказавши венецияньска. Правда, що там борють ся з собою елементи славяньскі з італїяньскими, але й то річ певна, що там може лиш з трудом удержати ся межи тими елементами елемент нїмецкий.

Кілька більших міст на побережу і в краю розбудили житє в сих сторонах, котрих обливають води північної части Адрийского моря. Так Капо д'Істрия і Пірано, де люди тамошні працюють майже виключно у великих салїнах при устю ріки Різано і Корна Люнґа; в Паренцо єсть осїдок правительства і єпископа; Ровіньо єсть богате продукциєю оливи; Поля, де подорожні люблять оглядати величаві памятники з римских часів, єсть найважнїйшим портом воєнним вздовж цїлого Адрійского моря.

Але нїяке з тих міст не має права називати ся столицею Істриї. Лиш одно Пізіно, що лежить по серединї сего трикутника, має претенсию до сего титулу і туди повезено вязнїв без їх відомости зараз по їх таємничім арештованю.

Перед домом Володислава Затмара чекав вже віз почтовий. Всї чотири сїли до воза, а коло них присїли ся і два австрийскі жандарми — ті, що то так знаменито стережуть безпечности подорожних в істрийских сторонах. Їм було строго заказано хоч би словом до себе промавляти, щоби не порозуміли ся, як мають спільно поступати. Аж перед судом мали відповідати.

Попереду поїхала ескорта з дванайцять жандармів на конях під проводом одного офіцира, а за возом, котрий рушив в десять минут опісля, та по єго боках їхали також жандарми. Борика замкнено таки самого одного у вязници в Триєстї.

Куди-ж везли тих вязнїв? В котрій з австрийских кріпостий мали їх замкнути, коли вже цитаделя в Триєстї не була зовсїм безпечна? Матій Сандорф і єго приятелї мали велику охоту то вгадати, але не могли нїяк того збагнути.

Ніч була темна, ледви що сьвітло від лїхтарень при возї доходило аж до передного ряду ескорти. Їхали борзо. Матій Сандорф, Стефан Баторий і Володислав Затмар сидїли мовчки в своїх кутиках. Сарканій не важив ся також відозвати ся, анї запротестувати против свого арештованя, анї спитати ся, длячого єго арештовано.

Коли віз виїхав з Триєсту, завернув в поперек на побереже. Ґрафови Сандорфови здавало ся, що він посеред того тупоту коний та бренькоту шабель чує, як десь далеко шумить море, розбиваючись об скалисті береги. На хвильку заблиснули сьвітла серед ночи, але й зараз погасли. То було місточко Муджія, через котре переїхав віз, але там не задержав ся. Ґрафови Сандорфови здавало ся відтак, що віз викотив ся знову гостинцем в поля.

О одинайцятій годинї станув віз, бо треба було перепрягати конї. Коло якогось самотного хутора стояли вже конї в упряжи. То не була стация почтова. Видко, що хотїли виминути почту в Капо д'Істрия, щоби там не міняти коний.

Ескорта рушила знов дальше. Дорога ішла помежи виноградниками, де виноград пне ся по галузях морвових дерев, а відтак спускала ся чим раз більше в долину так, що почтилїон поганяв, о скілько лиш конї могли вискочити. Пітьма була ще тим більша, що досить сильний і теплий вітер з полудня насунув був на небо густі хмари. Хоч від часу до часу спускано вікна від воза, щоби напустити до середини трохи сьвіжого воздуха — а ночи в червню суть в Істриї горячі — то все таки не можна було нїчого розпізнати хоч би лиш на кілька кроків. Ґраф Сандорф, Володислав Затмар і Стефан Баторий зважали дуже пильно на все, навіть і на то, з котрої сторони віяв вітер, коли они виїзджали, та кілько минуло часу з тої пори, а все-таки не могли зміркувати, куди жене віз. Видко, що правительство хотїло, щоби розправа відбула ся тихцем, десь в якімсь місци, про котре би нїхто не знав.

Около другої години рано міняли ся знову конї, але й тепер перепряганє не тревало довше, як пять минут. Ґрафови Сандорфови зда-

дяка з Дулиб ч. Лазара Гориня, заступником ч. Андрія Мандзія дяка і секретаря громади в Гусятичах.

— **В Бережанщині** задумують тамошні Русини оснувати руске товариство кредитове і в тій цїли вiдбудуть ся незадовго збори Русинів з бережаньского округа.

— **Холєра.** В днях 16 і 17 с. м. було по однім випадку занедужаня на холєру в Бурдяківцях, Скалї, Худиківцях, Вільхівци і Устю бискупім в борщівскім повітї, а в Худиківцях і Устю бискупім було по однім випадку смерти на холєру.

— **Страшна пригода** стала ся в Перемишли в суботу по 10 год. вечером на улици Дворского. Пара коний, власність Фрайденгайна, запряжених до воза з бочками, сполошила ся на подвірю і в шаленім бігу гнали на улицю. Коло реальности „під бузьком“, над глубоким ровом стояли тесля Франц Ґавлик і Дубель з жінкою. Сполошені конї впали так нагло на тих троє людий, що они вже немали часу втїкати. Ґавлика і Дубелеву розтратували; Ґавликови пукла кість на голові і стан его есть безнадійний а Дубелевій переїхало колесо по ногах і животї, єї покалїчене есть також тяжке. Ґавлик здержував стареньку матїр, а за Дубелевою плаче тепер шестеро дрібних дїточок.

— **Також лік!** Якийсь чудотворний лікар із Щетина, Вебер розсилае за 1 зр. 20 кр. лік, котрий, як він то голосить всему сьвітови, має бути дуже добрий против водної пухлини. Лік той складає ся з 44 порошків, в котрих есть в кождім ро 2 ґрами. Близший розслід показав, що то есть чистий попіл з цигар взглядно з тютюну. Таких чудотворних лїкарів, що хитрим способом обманюють людий та ще на стілько суть несовістні, що вимискують нещасте другого, знайшлось би богато і деинде не лиш в Щетинї. В чудотворну силу тих лікарів і їх ліків не треба длятого вірити і не давати ся одурювати.

— **Константина Кіяньского,** функціонера Видїлу краевого при продажи соли засудив оногди львівский суд карний на підставі вердикту судиїв присяжних за обманьства при продажи соли на десять місяців тяжкої вязниці, заостреної постом раз в тиждень і на зворот гроший пошкодованій стороні. Кіяньский, родом з Рогатина, був спершу урядником фінансовим, а відтак став функціонером при краевій продажи соли і тут допускав ся він обманьства продаючи сіль цїлими вагонами, а задержуючи гроші для себе. Кіяньский програвав гроші в карти або ставив навіть більші суми на льотерию.

— **Кум бурмило у Львові.** Мешканцї Львова, що люблять рано вставати, мали нині около 7 год. рано бачити на улицях Львова незвичайного гостя, котрому чогось пильно було до міста, бо біг тупцем до него. Був то кум бурмило, медвідь, що вирвав ся із цирку на площи Францісканьскій і біг до міста. Пси, що були случайно на улици побачивши такого незвичайного гостя, забігали єму дорогу, але бурмило відважно відгризав ся та потручуючи людий забіг аж на ул. Пекарску на подвіре в реальности п. Ґавликовского, де его й зловлено. Не потребуємо додавати, що за медведем пустив ся зараз в погоню персонал цирковий, до котрого прилучило ся зараз і богато инших людий. Щасте, що то був усмирений медвідь а не який кум бурмило з менажерий, бо було би не обійшло ся без нещастя.

— **Самоубийство з туги.** На воротах від кладовища в Уйковичах повісив ся господар Гнат Федишна. Туга по стратї жінки і дитини стала ся причиною, що нещасливий наложив руку сам на себе.

— **В справі закупна соли** одержали ми від одного крамаря в тамошних сторонах письмо, в котрім він так пише: „Нехай то буде пересторогою для крамниць і всїх, що купують сіль мішками, а не беруть єї зі складів краевих: в кождім мішку не стае дві або й три топки соли не вчисляючи того, що через лихий транспорт буде й до 10 топок побитих на молот. Рахуйте-ж люди добрі та не дайтесь обманювати і важенем мішка з солию, бо цїлий мішок соли буде важити й 50 до 58 кільо, а при тім всїм таки забракне вам в мішку 2 або три топки. Тож не дайтесь баламутити тим, що в позакраевих складах соли дістанете єї по 30 до 40 кр. дешевше на сотці, бо на тім нема зиску, але ще й треба доплатити 60 до 70 кр. до кождої сотки.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 20 червня. Міністер справедливости видав розпорядженє для судів в справі заведення статистичних виказів о результатах цивільного судівництва.

Оппава 20 червня. З покалїчених підчас катастрофи в Карвінї померло двох людий. Сконстатовано остаточно, що в катастрофі згинуло 235 людий, з котрих ще 214 не видобуто. Огонь в копальнях вже пригасає.

Оппава 20 червня. Внаслїдок нових злив наробила повінь великої шкоди. Ріка Ольша прірвала греблю на лївім березі і залила та засипала рінею всї поля.

Будапешт 20 червня. Над рікою Ваґою позаливала вода многі місцевости. Місто Комарно есть дуже загрожене. Берґшеґ і Пiштиян стоять зовсїм під водою; богато домів завалило ся і згинуло троє людий. Майже цїлий ліптавский комітат стоїть під водою.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря,** ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок,** ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда,** місячник полїтики, науки і письменства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово,** вістник лїтератури, історії і фолькльору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Нові книжки! Кобзар Т. Шевченка, критичне видане в гарній оправі з пересилкою 5 зр. **Записки** тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — **В. Чайченка:** Твори прозаїчні ч. І. 80 кр. ч. II. 60 кр. ч. III. 80 кр.; Під хмарним небом, поезиї ч. І. 1 зр., З народного поля, поезиї ч. II. 60 кр. — **Сибір** О. Кенана ч. І. II. 1·20 зр. — **Пролїсок,** збірник поезий Павла Граба ч. І. 20 кр.— **Словар** рос.-укр. ч. І. Уманця і Спілки, 2·50 зр.— Твори ч. І. Трохима **Зіньківского** 1 зр. — Лесї Українки і М. Ставиского: Книга пісень **Гайного** 80 кр.; Л. Українка: **На крилах пісень,** поезиї 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрия **Федьковича**“ 20 кр. — **Пани і люди,** повість Левенка 80 кр. Єго-ж **„Солдатский розрух“** 10 кр. Історичну бібліотеку і всї вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львові при ул. Академічній ч. 8.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скільки підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 минут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

вало ся, що він видить серед темноти десь край дороги якісь доми, нїби конець якогось передмістя. То була Бул, окружне місто, може яких двайцять миль на полудне від Мудджі.

Коли запрягано сьвіжі конї, шепнув щось офіцир від жандармерії почтилїонови і віз покотив ся ґальопом.

Около пів до четвертої години мало свитати. В годину пізнїйше могли були вязні пізнати по сонци, куди їх везуть, чи на північ, чи на полудне. Але в сїй хвили приказав офіцив заслонити вікна і у возї зробило ся темно. Ґраф Сандорф і его приятелї не могли вже тепер нїчого видїти; допитувати ся не могли також, бо був би їм нїхто нїчого не сказав. Не було отже иншої ради, лиш чекати.

В годину або дві пізнїйше — то було трудно означити — пристанув віз послідний раз; то було місточко Візінада, де ще раз перепряжено конї. Від сеї пори не можна вже було нїчого видїти, нїчого зміркувати, як лиш то, що дорога ставала дуже неприятна. Почтилїон то накликував на конї, то лускав з батога, а конї дзвонили голосно підковами по скалистій дорозї, що їшла по горах. Два чи три рази зачули они, що хтось грає на сопілцї. То були пастухи, що пасли череди чорних кіз та вигравали. Але з того не можна було ще нїчого доміркувати ся, куди они їдуть.

Так зробило ся може пів до девятої рано, коли віз почтовий взяв ся нараз в зовсїм иншу сторону. Можна було добре зміркувати, що они їдуть в долину, минувши найвисше місце дороги. Дорога видко була дуже спадиста, бо кілька разів треба було віз гальмувати, щоби де не було якого нещастя.

В самім дїлї, дорога підоймившись високо аж в ту горбисту сторону, понад котрою панує гора Монте Маджоре, спускала ся косо аж до Пізіно. Хоч се місто лежить досить високо понад морем, то все-таки лежить оно ще в долинї, коли возьме ся на увагу ті гори понад ним. Заким ще доїде ся до міста, видко вже дзвіницю, що підоймає ся живописно понад ряди домів, що стоять на зубочах одні понад другими.

Пізіно есть столицею округа і має около 25.000 мешканців. Оно лежить майже по серединї півострова і длятого легко тут сходити ся Морлякам та всїляким племенам славяньским, а навіть Циганам на ярмарки, на котрих буває дуже оживлена торговля.

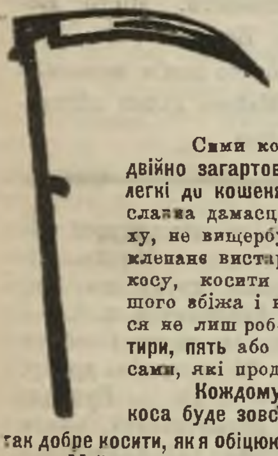
Столиця Істрії, то старе місто, що задержало ще зовсїм свій феодальний характер. Пізнати его по тім укріпленім замку, що панує понад кількома будинками войсковими з новійших часів; в них містять ся адміністрацийні власти австрийского правительства.

На подвірю того старого замку станув 9 червня около десятої години рано почтовий віз по пятьнайцять годинній дорозї. Ґраф Сандорф, его оба товариші і Сарканій мусїли тут злїзти з воза. За кілька минут замкнено кождого з них окремо до склепленої келї; але щоби зайти туди, мусїли ще іти сходами пятнайцять ступенів в гору. Оттут аж страшно було сидїти так самому одному.

(Дальше буде.)

Л. І. Патрах в Стрию

в Галичині

Коси з маркою сїчкарня

з англійскої срібної стали (Silver-Steel)

Сими косами надзвичайно легко косити. Они по, двійно загартовані ріжуть остро, остають ся довго острими легкі до кошеня і такі гнучкі, як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценска сталь. Они перетинають зелїзну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало нищать ся. Одно клепане вистарчує на кілька днїв. А виостривши раз таку косу, косити можна нею 120 до 150 кроків і найгустїйшого збіжа і найтвердшої гірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошене, і то о чотири, пять або шість разів в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсім така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разі перемінюю косу 5—6 р.

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в нашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слїдуючій цїнї.

Довг. піл к.	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115 цтм.
Цїна і кос.	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00 кр.
На 5 клґ. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5 кос

Марморовий камінь до острення коси.

Довгота стм.	18	21	22	25	в кінци звичайні брусики мармор.
Цїна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком 1 злр. 20 кр.

Посилка найблившою почтою лише за готівку або посліплатою.

Пересторога перед обманцями! Сего року, 1894, зголосило ся в Галичині много фирм, що розсилають тандитні коси і друкують фалшовані похвальні листи в циркулярах, котрі розсилають. В цїлім циркуляри нї одного слова правди! Хотять когось ошукати. Поважані Панове, не дайте ошукувати ся! Як найбільше упевнене даю, що ґаранцию таку як я даю, не дає жадна инша фирма — бо я нехочу нїкого ошукати. Правдиві коси лиш ті, на котрих вибита фирма **L. J. Patrach в Стрию.**

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при замовленю 20 кіс цїлу. 29

При десятьох косах даю 11ту і один брусик — при 30, 4 коси 4 брусики дармо.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для **Галичини і Буковини**

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Певна поміч.

Від дня 5 Марта с. р. уживаю бандажі окремої конструкциї помислу п. **Мойсея Фрайлїха** (що мешкає при улици Шпитальній ч. 4 а.) і від того часу відчуваю вже нинї значну полекшу в болях пропуклини в пахвинах, на котру мимо без устанного уживаня бандажів ріжних конструкций і инших средств, терпів я лїт 14. Факт той подаю сим до прилюдної відомости, а складаючи заразом на сїм місци специялїстови бандажистови **Мойсеєви Фрайлїхови** сердечну подяку за Єго бандажі фахово споряджені і умістно застосовані — уважаю се совістним своїм обовязком поручити єго дуже терплячим

ІВАН НОВАК, б. директор дому убогих християн.

Львів, дня 28. Мая 1894. 63

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентіляятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 48

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.